

1. Bölüm

Arkadaşları tarafından Puding Poli ya da sadece Puding adıyla çağrılan, on iki yaşını üç ay geçmiş Paul Pistulka, 3-A sınıfındaki sırasında oturuyor ve okul ayakkabısının sol tekinin tabanındaki kurumuş sakızı kazıyordu. Sıra-
nın ona ait olan yarısı minicik sakız parçalarıyla dolmuş-
tu bile.

Birini azarlarken her zaman üçüncü çoğul şahsı kulla-
nan Bayan Dr. Krautsack, “Bay Pistulka o kirli ayakkabıyı
sıranın üstünden derhal çekerler mi?” diye sordu.

“Birazdan bitiriyorum zaten,” diye mırıldandı Poli isti-
fini bozmadan ve harıl harıl kazımaya devam etti.

Öğretmen ürküten bir sesle, “Ben birazdan değil, der-
hal dedim!” diye bağırdı. “Bay Pistulka anladılar mı? Yok-
sa yazılı bir bildiri mi gerekiyor?”

“Sesiniz yeterince yüksekti,” dedi Poli güler yüzle ve
umursamadan kazımayı sürdürdü.

Krautsack öğretmen masasından Poli’nin sırasına yü-
rüdü, okul ayakkabısını Poli’nin elinden kaptı ve yere fırlat-
tı.

Ayakkabı yerde iki kez takla atıp Moritz’in sırasının
yanında durdu. Moritz ayakkabıyı tekmeleyerek ön ta-
rafa, Nenad’a doğru attı. Nenad ayakkabıyı sınıfın öbür
ucundaki Verena’ya, Verena da Felix’e gönderdi. Felix

ise ayakkabıyı Maria'ya uçurdu, Maria da onu arkaya, Poli'nin sıra arkadaşı Rozi'ye doğru itti.

Rozi okul ayakkabısını Poli'nin sol ayağına doğru uzattı ve Poli de ayağını ayakkabının içine soktu.

“Yine neşemizi kaçırdın,” dedi Rozi'nin arkasında oturan Axel dişlerinin arasından.

Öğretmen, masasına döndü ve, “Bu nahoş olaydan sonra tüm dikkatimizi yeniden İkinci Viyana Kuşatması'na çeviriyoruz!” dedi.

Bu sırada Rozi de Axel'e neredeyse tıslayarak, “Bazı şakalar benim seviyemin altında işte ne yaparsın!” dedi.

Öğretmen Viyana'nın iki aylık kuşatmasından sonra nihayet Dük'ün kurtarıcı orduyu getirişini ve Polonya Kralı ile birlikte Viyana ormanının yamaçlarındaki kuşatma ordusuna kahramanca saldırışını anlattı. O sırada Poli bloknotuna öğle yemeği için bir alışveriş listesi karalıyor, Rozi de onun elinin üzerinden dikkatle ama çaktırmadan bakıyordu, çünkü bugünkü öğle yemeğinde ne yiyeceklerini bilmek istiyordu.

Poli ve Rozi'nin anneleri, öğle yemeği hazırlayıp çocuklarını bekleyen ev hanımlarından değildi, tam zamanlı işleri vardı. Okul tamgün eğitim veremediğinden ve onlar da Çocuk Kulübü'ne gitmek istemediklerinden tüm hafta boyunca öğle yemekleri ve okula götürecekleri yiyeceklerle kendileri uğraşmak zorundaydılar.

Yani aslında öğle yemeği ve beslenmeyle uğraşmak zorunda olan sadece Poli'ydi. Çünkü o hem severek hem de iyi yemek yapıyordu. Buna karşılık Rozi de matematik

ödevleriyle uğraşıyordu. Çünkü o da hesap yapmayı iyi biliyordu, üstelik bunu severek yapıyordu. Poli yemek yaparken Rozi hem kendi ödevini hem de mükemmel bir şekilde taklit ettiği kargacık burgacık Poli rakamları ve Poli harfleriyle Poli'nin matematik ödevini yapıyordu. Poli matematik ödevi olmayan günlerde de Rozi için yemek yapıyordu tabii. Ufak tefek şeylerin hesabını yapacak değildi ya.

Öğretmen Türklerin şaşkın Viyanalıları bıraktıkları kavrulmamış kahve çekirdeği çuvallarını anlatırken okul zili o günkü dersi bitirdi ve dersi bitirme konusunda olağanüstü dakik olan öğretmen sınıftan çıktı.

Rozi, Poli'nin alışveriş listesini kapıldığı gibi, "Bakalım bugün hangi güzel yemeği yapacaksın?" diye sordu.

"Fırında sebzeli makarna," dedi Poli. "Mantar, bezelye ve brokolili."

"Hayır Puding, gerçekten olmaz!" diye çıkıştı Rozi. "Fırında makarnanın pişmesi çok uzun sürüyor ve ben şu anda açlıktan neredeyse ölmek üzereyim."

"Senin daha iyi bir önerin var mı!" dedi Poli ve bir parça kırgın baktı.

Giyisi dolaplarının bulunduğu bodrum kata inerken Rozi o gün ne yemek istediğini düşündü, ama aklına gelen her şey fırında sebzeli makarna kadar uzun sürecekti ya da çok pahalıya gelecekti.

Günlerden perşembeydi ve Rozi ile Poli'nin her pazartesi yiyecek paralarını koydukları para tenceresinde az para kalmış olmalıydı. Rozi de markette Poli'nin harçlığını harcamasını istemiyordu. Oysa Rozi'den daha

fazla para harcadığı zaman Poli bunun adil olduğunu, çünkü kendisinin çok daha fazla parası olduğunu iddia ediyordu.

Poli gerçek bir harçlık imparatorudur. Annesinden bol harçlık alır, annesinden boşanan babası da daha fazlasını verir. Sık sık büyükannesini ziyaret eder ve o da ayrılırken Poli'ye bir yirmilik ya da ellilik hatta bazen bir yüzlük verir. Poli'nin annesine göre kadın hesabını hâlâ eski para birimleriyle yapıyor ve Avro'nun daha değerli olduğunu unutuyor.

“Gerçek arkadaşlar,” diyordu Poli, Rozi'ye her zaman, “senin ve benim bilmez, her şeyi paylaşırlar ve eğer bunu yapmazlarsa pintidirler.” Rozi buna karşın para tenceresinden çıkan para ile idare etmeleri gerektiği konusunda diretiyordu.

Ancak Poli onu sık sık kandırmayı başararak gizlice tencereye para koyuyordu. Cumartesi günleri de annesiyle birlikte dev bir süpermarkete gidip alışveriş arabasına sonraki hafta öğle yemeği için işine yarayabilecek şeyleri dolduruyordu. Poli'nin annesi bu yiyeceklerin parasını ona verdirecek kadar cimri değildi.

Poli ve Rozi bodrum katın merdivenlerine gelince, aşağıdan gelen heyecanlı bir çığlık duydular.

Poli o sırada merdiveni çıkan 3-B sınıftan bir çocuğa, “Aşağıda neler oluyor öyle?” diye sordu.

“Yine bir şeyler çalındı!” dedi 3-B sınıftaki çocuk. “Birinci sınıftan bir kızın yepyeni ve söylendiğine göre çok pahalı yağmurluğu.”

“Bak sen Őu iŐe! Bu haftaki üçüncü hırsızlık,” dedi Rozi. “Bu iŐ giderek bir salgına dönüşüyor!”

3-B sınıfındaki çocuk merdivenleri çıkarken, “Aynen öyle,” dedi.

Rozi ile Poli merdivenleri soluk soluğa indiler. 1-A sınıfının giysi dolaplarının bulunduğu merdiven sonundaki parmaklığın önünde bir sürü öğrenci toplanmış konuşuyor ve heyecanla bağırıp çağırıyordu. Rozi, Poli’yle birlikte onların yanından geçip 3-A sınıfının giysi dolaplarının olduğu parmaklığlara gitti. Orada da, onların sınıf arkadaşlarının yarısı aynı şekilde heyecanlı heyecanlı tartışıyordu.

“Ama bu gerçekten böyle devam edemez!” diye bağırdı Nenad. “Parmaklığlar kilitlenmeli, anahtarlar da okul bekçisinde olmalı, o zaman hırsızlığa fırsat verilmez.”

“Ama o zaman her parmaklığın içinde birisinin saat sekiz ziline kadar kalıp nöbet tutması ve ancak zil çalınca kilitlemesi gerekir!” diye itiraz etti Poli.

“Sen de her gün kapalı bir parmaklığ kapısının önünde kalırsın,” dedi Verena.

Poli okula sıklıkla geç kalıyordu.

“O da parmaklığ anahtarını okul bekçisinden alır,” dedi Lea.

“Tamam!” dedi Poli. “Ama o zaman sadece giysi dolapları güvende olurdu, oysa son zamanlarda binanın her köşesinde, hatta okul avlusunda bile hırsızlık oluyor.”

“Okulun önünde bile!” diye seslendi Moritz. “5. sınıftan Michi Meierberg sırt çantasını bahçe kapısındaki basamaklara koymuş ve başkalarıyla biraz çene çalarken çantası birden yok olmuş.”

“Poposunun arkasından resmen kanatlanıp uçmuş,” diye ekledi Joschi.

“Amma yüz­süz insanlar var!”

Poli ve Rozi ceketlerini ve sokak ayakkabılarını giydiler ve, “Yarın görüşmek üzere beyler,” diyerek heyecanlı arkadaşlarının yanından ayrılıp merdivenleri tırmanarak okuldan çıktılar.

“Ne yemek istediğini söylemenin zamanı yavaş yavaş geliyor,” dedi Poli.

“Makarna ve sebze­yi fırına koymayı bırak bir kere!” diye önerdi Rozi. “Hepsini haşlayarak karıştır. Böylece daha çabuk ve lezzetli olur!”

“O zaman *spagetti carbonara* yapayım, bunun için süpermarkete gitmemize gerek yok. Evde her şeyim var,” dedi Poli.

“Salata da var mı?” diye sordu Rozi.

“Elbette, annem vitamin depolamaya dikkat eder, her zaman istifler,” diye yanıt verdi Poli.

3-A sınıfının perşembe günü matematik dersi olmadığı için Rozi’nin işi yoktu. Bu arada Poli de pastırmayı önce şerit şerit sonra küp küp kesti. O bunları yaparken ve spagetti tuzlu suda fokur fokur kaynarken Rozi mutfak masasına oturup bacaklarını sallayarak yüksek sesle düşündü.

“Üç haftadan beri her gün en aşağı bir şey çalınıyor. Bu da benim güzel yeni yeleğimle başladı!”

Rozi güzel yeni yeleğini 3-A sınıfı fizik odasına giderken iskemlesinin arkasına asmıştı. Bir saat sonra sınıfa döndüğündeyse yelek yok olmuştu.

Poli'ye buna itiraz ederek, “Hayır, ondan bir gün önce benim şapkam gitmişti,” dedi.

“Belki de sen şapkanı başka yerde bırakmışsındır,” dedi Rozi. “Şapkanın sabahleyin başında olup olmadığından bile yüzde yüz emin değildin.”

Poli pastırmaları bir tavaya, tavayı da ocağın üstüne koydu. “Belki de haklısın. Belki bu gerçekten bir salgındır.”

Rozi parmağının ucuyla alnına vurdu. “Ben gerçekten bunu demek istemedim ki! Ne zamandan beri hırsızlık virüsleri var? Yoksa sen hırsızlık bakterilerine mi inanıyorsun?”

Poli bir kaşıkla pastırmaları karıştırdı ve küçük pastırma küplerine düşünceli düşünceli baktı. “Belki de şöyle olmuştur: Önce bir çocuk bir ceket çalmıştır, sonra ceketi çalınan da, ‘Tamam, madem öyle ben de başka bir ceket çalarım’ diye düşünmüştür ve bu böylece sürüp gitmiştir!”

Rozi parmağının ucuyla tekrar alnına vurdu. “Sen bir şeyin çalındığı için hırsızlık yapmazsın ki! Çalmak bulaşıcı bir hastalık değildir, bir karakter sorunudur.”

Poli spagetti tenceresini ocaktan aldı ve eviyenin içine koyduğu bir süzgece boşalttı. “Tabii eğer insan gerçek bir yoksulluk içinde değilse. İyi bir karaktere sahip olsan bile açlıktan ölmeden önce yiyecek çalabilirsin. Hatta bu konuda bir yasa bile olabilir.”

Poli süzgeçteki spagettiye damlaması bitinceye kadar salladı ve, “Hadi biraz yardım et de parmesan peyniri rende,” dedi.

